

Arrest

nr. 208 625 van 3 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat I. SIMONE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine afkomstig uit de stad Vanadzor. U kende een moeilijke jeugd omdat uw vader een gewelddadige en conservatieve man was. In 2015 kon u werken op het paspoort en visa departement in Vanadzor. Uw baas T. (...) eiste van zijn personeel dat ze aan burgers smeergeld zouden vragen om documenten op te stellen. Op 04/07/2015 begon u een relatie met G. R. (...), die van Yezidische origine is. Op 28/01/2016 diende u onder druk van uw baas een vals paspoort aan te maken voor een vriend van hem. In september 2016 ging T. (...) op het centraal departement werken en u kreeg een nieuwe baas M. (...). Op 15/09/2016 diende u zich bij T. (...) aan te bieden. Hij zei u dat jullie departement verantwoordelijk was voor het opstellen van een vals paspoort en

dat u hiervoor verantwoordelijk was. U diende zich aan te bieden bij de politie, hetgeen u deed. U werd er onder druk gezet om een document te ondertekenen waarin u bekende dat u het vals paspoort had opgesteld. Toen u weigerde werd u hierna meerdere keren door de politie opgepakt of diende u er zich aan te bieden. U werd er soms mishandeld en in een isolatiecel vastgehouden. U was ondertussen zwanger van G. (...) en vreesde voor het leven van uw baby. G. (...) wou niet dat u de baby zou houden en wou dat u een abortus zou laten uitvoeren. Toen u aan uw vader vertelde dat u een relatie had met een jongen van Yezidische origine werd hij kwaad en zei dat jullie bloed niet mag mengen met een niet-christen. Hij zei dat indien u uw vriend zou blijven zien hij u zou doden en uw vriend ook. Uw vader nam een mes en wou toeslaan maar uw moeder en zus kwamen tussen. Kort hierna kreeg u buikpijn en werd u naar het hospitaal gebracht. U werd er onderzocht en de dokter vertelde aan uw vader dat u zwanger was. Uw vader eiste dat u een abortus zou laten uitvoeren. U vluchtte uit het hospitaal en dook onder bij uw vriendin Ta. (...). Op 02/12/2016 reisde u per vliegtuig naar Turkije. Een passeur regelde een paspoort voor u en u reisde in een wagen naar België waar u op 15/12/2016 uw asielaanvraag indiende. Op 20/04/2017 beviel u van uw zontje L. (...). U bent in het bezit van de volgende documenten: de geboorteakte van uw zoon, 3 Belgische medische attesten, een brief van advocaat T. (...), een usb-stick, schriftelijke opmerkingen van uw advocate mr. Simone, en een kopie van het rapport "Armenia non Government Organisations Shadow Report to Cedaw.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u twee vluchtmotieven aanhaalt. Enerzijds vreest u de politie in Vanadzor door wie u onder druk werd gezet om een valse bekentenis af te leggen wat betreft de aanmaak van een vals paspoort op uw werk. Anderzijds vreest u uw vader die tegen uw relatie met een Yezidi was van wie u zwanger werd en was de vader van uw kind er tegen dat u de baby zou houden omdat zijn familie niet zal aanvaarden dat hij een kind heeft met een christelijke vrouw.

Ten eerste konden er na een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen wat betreft de problemen die zou gekend hebben met de politie dienen vaststellingen te worden gedaan waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan dit luik van uw asielaanvraag.

Zo bleek u onaannemelijk weinig te weten en onaannemelijk weinig interesse te vertonen in de verdere afwikkeling van uw problemen na uw vertrek uit Armenië. Uit uw verklaringen afgelegd bij de DVZ blijkt (DVZ Vragenlijst pt. 3.2) dat toen u bleef weigeren een valse bekentenis te ondertekenen u weet dat er documenten door de politie opgesteld werden om naar de rechtbank te sturen maar u wist toen niet hoever het ondertussen staat met de zaak. Voor het CGVS verklaart u hieromtrent (CGVS I p. 10-11) dat de politieman u op 18/10/2016 zei dat er documenten waren opgesteld voor de rechtbank, dat ze u gingen straffen en in de gevangenis zou belanden. Gevraagd naar een stand van zaken kon u echter geen verdere informatie geven. Sinds u uw land van herkomst (CGVS I p. 3-4; CGVS II p. 2) heeft verlaten had u - behalve met uw vriendin Ta. (...) enkele maanden voor uw eerste gehoor (CGVS dd. 19/10/2017) - met niemand nog contact. Ta. (...) contacteerde uw zus maar verwierf geen nieuwe informatie wat betreft uw problemen. Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS (CGVS II p. 2 & 13) werd u hieromtrent verder bevraagd maar kon u wederom geen informatie over een stand van zaken m.b.t. deze doorverwijzing naar een rechtbank. U heeft zich sinds uw eerste gehoor voor het CGVS zelfs niet proberen te informeren. Gevraagd waarom u geen contact opnam met familieleden of kennissen in Armenië stelt u dat u bezorgd bent dat als u telefoneert ze u misschien kunnen vinden en bang bent dat ze u niet zouden kunnen helpen. Deze motivatie kan niet worden aanvaard. Dat ze u zouden kunnen vinden indien u zou telefoneren naar Armenië is een blote bewering. Er kan bezwaarlijk worden ingezien dat indien u bijvoorbeeld wederom uw vriendin Ta. (...) zou contacteren men zou kunnen achterhalen waar u verblijft. Tijdens uw eerste gehoor vermeldde u dat u Ta. (...) had getelefoneerd en maakte u geen melding dat dit een aanleiding vormde voor bijkomende problemen (CGVS I p. 3). Daarenboven zijn er nog voldoende andere communicatiemiddelen voorhanden om contact op te nemen met het thuisfront, zoals onder meer het internet of een eenvoudige briefwisseling, hetzij rechtstreeks, hetzij via derden. U verklaart verder (CGVS II p. 13) dat u het risico niet wou nemen uw moeder, zus of vriendin te contacteren uit vrees dat uw vader dan thuis zou zijn. Er kan bezwaarlijk worden ingezien waarom dit een reden zou zijn om na te laten uw vriendin te contacteren aangezien zij elders woont. Er werd u ook voorgelegd dat u bijvoorbeeld aan Ta. (...) zou kunnen vragen om naar uw moeder te gaan en haar te zeggen dat jullie contact konden opnemen met elkaar wanneer uw vader weg uit het huis was. U verklaarde hierop dat het goed zou zijn om dit zo te organiseren. De vaststelling dat u klaarblijkelijk zelfs nog niet aan deze voor de hand liggende mogelijkheid had gedacht kan niet worden aanvaard. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat zij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen en een niet aflatende en doorgedreven belangstelling heeft voor haar zaak. Uw nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van uw vrees voor vervolging in Armenië als ook over de geloofwaardigheid van uw problemen.

Verder bleek u inconsistente verklaringen af te leggen over de verschillende arrestaties door de politie. Zo verklaarde u aanvankelijk (CGVS I p. 6) dat u op 13/10 door de politie werd opgepakt en een dag in een isolatiecel werd opgesloten. Het was er verschrikkelijk koud en het bed was van ijzer maar had geen matras, u werd toen geslagen en aan uw haren getrokken, en u was bang dat u de baby zou verliezen. Opdat u zich op 15/10 niet had aangeboden bij de politie werd u toen opnieuw voor enkele uren opgepakt en opnieuw in een isolatiecel geplaatst, toen u water vroeg brachten ze u dit maar gooiden het dan in uw gezicht waarna ze de deur dichtgooiden, en u was opnieuw bang dat u uw kind zou verliezen. Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS (CGVS II p. 9) verwees u wederom naar uw aanhouding door de politie op 13/10 en het gegeven dat u toen een dag in een isolatiecel werd opgesloten. Gevraagd of u hierna nog eens werd opgesloten in een isolatiecel antwoordt u daarentegen ontkennend (CGVS II p. 9 & 15), hetgeen absoluut niet valt te rijmen met uw aanvankelijke bewering dat u op 15/10 een tweede maal in een isolatiecel werd opgesloten. Gelet op het ingrijpend karakter van een dergelijke opsluiting kan verwacht worden dat u hieromtrent gelijklopende verklaringen kan afleggen, hetgeen in uw geval duidelijk niet het geval is. Meer nog, uit uw verklaringen afgelegd bij de DVZ (DVZ Vragenlijst pt. 3.1) maakt u melding van een aanhouding door de politie op 13/10, dat u toen één dag werd vastgehouden en toen geslagen en bij de haren getrokken werd, zonder enige verwijzing naar een opsluiting in een isolatiecel. U situeert een dergelijke opsluiting wel in het kader van uw aanhouding op 15/10 en verklaart hierbij dat u die dag 4 à 5 keer naar de isolatiecel werd gebracht, dat het er erg koud was, dat het bed van ijzer was, dat u vreesde voor uw kindje en dat u bonkte op de deur dat u daar niet kon blijven. Uit uw verklaringen blijkt dat het verslag bij de DVZ u werd voorgelezen. Uit het verslag van de DVZ blijkt zelfs dat u tijdens het voorlezen nog zaken heeft toegevoegd. Redelijkerwijze kan dan ook verwacht worden dat toen bij de DVZ het verslag u werd voorgelezen u toen zou vastgesteld hebben dat een dergelijke foutieve weergave van uw relaas was gebeurd. Bij aanvang van uw eerste gehoor voor het CGVS stelde u weliswaar (CGVS I p. 2) dat u één vraag verkeerd begrepen had en dat u op 13/10 in een isolatiecel werd geplaatst. Nogmaals dient echter opgemerkt te worden dat niet begrepen kan worden dat u tijdens het voorlezen van uw relaas bij de DVZ deze foutieve weergave niet zou hebben vastgesteld. Het is bovendien onaannemelijk dat u een vraag zou verkeerd begrepen hebben aangezien de verklaringen die u aflegde bij de DVZ omtrent uw opsluiting in een isolatiecel op een spontane en vrije wijze gebeurde: Wanneer was u op het politiebureau? "Op 13/10/2016". Hoe kwam u weer vrij? "Ik was er slecht aan toe en ze lieten me gaan op voorwaarde dat ik de volgende dag terug zou komen. Ik ging niet terug op 15/10/2016 maar ze kwamen me halen met een politieauto. Ze brachten mij die dag 4 à 5 keer naar de isolatiecel...". Uw bewering dat u bij de DVZ een vraag verkeerd zou begrepen hebben biedt overigens ook geen verklaring voor de hierboven gemaakte vaststelling dat u aanvankelijk stelt tweemaal in een isoleercel te zijn geplaatst en later stelt dat dit éénmalig was. De vaststelling dat u dergelijke volatiele verklaringen aflegt; m.n. bij de DVZ stelt u dat u éénmalig op 15/10 in een isolatiecel werd geplaatst, voor het CGVS dd. 19/10/2017 stelt u dat u tweemaal - eens op 13/10 en nog eens op 15/10 - in een dergelijke cel werd geplaatst, en voor het CGVS dd. 06/12/2017 beweert u dat u éénmalig op 13/10 in een isolatiecel werd geplaatst; ondermijnt dan ook op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts blijkt uit uw verklaringen (CGVS I p. 11-12; CGVS II 8-9) dat u sinds 16/09/2016 zich iedere dag bij de politie diende aan te bieden of dat u toen aangehouden werd door de politie. U werd toen enkele uren ondervraagd door de politie waar tijdens u ook mishandeld werd. Merkwaaardig genoeg maakt u hiervan helemaal geen melding bij de DVZ. Aangezien uit uw verklaringen blijkt (CGVS II p. 9) dat u op 15/10/2016 voor 4 à 5 uur werd vastgehouden, waarvan u melding maakte bij de DVZ, mag er redelijkerwijze verwacht worden dat u bij de DVZ ook te kennen gaf dat u nog meerdere keren voor enkele uren werd vastgehouden door de politie. Ook deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Gevraagd welke problemen u nog met de politie heeft gekend nadat u op 15/10/2016 door de politie was aangehouden, verklaart u (CGVS I p. 6) er geen problemen meer te hebben mee gehad. Verder gevraagd of er nog andere zaken zijn gebeurd omwille van het vals paspoort dat door uw departement onder druk van uw baas was aangemaakt antwoordt u ontkennend. Kort hierna wijzigt u uw verklaringen en stelt u dat u na 15/10/2016 nog iedere dag werd lastig gevallen door de politie, dat ze wilden dat u een document zou ondertekenen waarin u toegaf een vals paspoort te hebben aangemaakt en dat u hiervoor iedere dag naar het politiekantoor diende te gaan, dat u eind oktober de laatste keer door de politie werd opgepakt en hierna mede omwille van uw problemen met uw familie onderdook bij uw vriendin omdat de politie u iedere dag zocht. Dergelijke incoherente en volatiele verklaringen maken dat u uw relaas niet doorleefd verteld en ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid ervan.

Ook moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake uw vluchtroute van Armenië via Turkije naar België. U verklaart immers (CGVS I p. 4; Verklaring DVZ pt. 28) dat u op 02/12/2016 met uw eigen paspoort vanuit Erevan het vliegtuig nam naar Turkije. Daar betaalde u 6.000\$ aan een passeur die uw Armeens paspoort afnam en voor u een ander paspoort

regelde en uw reis in een wagen naar België organiseerde. Gevraagd naar welke nationaliteit u volgens dit paspoort had stelt u dit niet te weten maar dat het een E.U. paspoort was. Gevraagd wat u zou gezegd hebben indien de politie bij een controle naar uw nationaliteit zou vragen, stelt u dat u uw paspoort aan hen toonde. Nogmaals bevroegd wat u zou gezegd hebben tijdens een controle omtrent uw nationaliteit verklaart u dat ze zulke vragen niet stelden. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u, die nota bene op een paspoortdienst heeft gewerkt en aldus weet hoe een internationaal paspoort wordt gebruikt en gecontroleerd tijdens een reis naar het buitenland, geen informatie kan geven over welke nationaliteit u volgens dit reisdocument had. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort paspoort dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet op de hoogte bent van de inhoud van het paspoort die werd gebruikt / die voor u was aangemaakt, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielaanvraag als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Als tweede asielmotief haalde u aan dat u een relatie had met een Yezidi van wie u zwanger werd waarop uw vriend en uw vader eisten dat u een abortus zou laten uitvoeren.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat zoals hierboven werd gemotiveerd u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd m.b.t. uw problemen met de politie en m.b.t. uw reis naar Europa, hetgeen reeds een ernstige negatieve indicatie is voor uw algehele oprechtheid.

Ook moet worden vastgesteld dat er niet zo maar vanuit kan worden gegaan dat uw beweringen over de reactie van uw toenmalige partner alsook van uw eigen familie op uw zwangerschap waarachtig zijn.

Zo bleek u inconsistente verklaringen af te leggen over de reactie van uw toenmalige partner op het nieuws van uw zwangerschap. U verklaarde immers aanvankelijk (CGVS I p. 9) dat u op 15/10 voor de laatste keer heeft gesproken met uw voormalige partner G. (...). U verduidelijkt dat u op 15/10 eerst enkele uren (zie CGVS I p. 6) bij de politie was vastgehouden waarna u die dag voor de laatste keer met G. (...) sprak. Later stelt u echter (CGVS II p. 10) dat u G. (...) voor het laatst sprak op 21/10 in een café. Gevraagd waarom u zo zeker bent van deze datum stelt u dat u die dag na het gesprek met G. (...) buikpijn kreeg en naar een hospitaal werd gebracht waar uw vader toen vernam dat u zwanger was. Gevraagd aldus of u de dag dat u naar het hospitaal diende te gaan dezelfde dag is als wanneer u hiervoor voor het laatst met G. (...) had gesproken, antwoordt u ontkennend en stelt u dat u het zich niet meer kan herinneren. Opnieuw gevraagd hoeveel tijd voor u naar het hospitaal werd gebracht u voor het laatst met G. (...) sprak stelde u dat dit 1 à 2 dagen hiervoor was. U stelt hieromtrent verder dat toen u G. (...) die dag voor het laatst zag u zich niet bij de politie heeft moeten aanbieden, hetgeen bezwaarlijk te rijmen valt met uw hierboven aangehaalde aanvankelijke beweringen. Dergelijke volatiele verklaringen omtrent essentiële elementen van uw vluchtrelaas, nl. de laatste keer dat u uw toenmalige partner zag verweert hij u dat u nog steeds zwanger was en de baby nog niet had gedood en dat hij en zijn familie dit nooit gingen aanvaarden, kunnen niet worden aanvaard. Er dient hierbij te worden opgemerkt dat niet de concrete datum (de 15de of 19de à 20ste) van doorslaggevende aard is, maar wel de vaststelling dat u de laatste ontmoeting met G. (...) in een totaal andere context plaats. Zo blijkt immers aanvankelijk dat u hem voor het laatst zag nadat u - blijkens uw verklaringen afgelegd op 19/10/2017 - was vrij gelaten bij de politie waar u enkele uren in een isolatiecel had doorgebracht. Uit uw latere verklaringen blijkt dan weer dat toen u G. (...) voor het laatst sprak helemaal niet net bij de politie was vrijgelaten.

Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af over wie van de familie toen weet had dat u zwanger was. Immers, gevraagd naar de hypothese dat indien toen u nog in Armenië was en uw vader zou komen te overlijden, u dan niet er had kunnen blijven, antwoordde u (CGVS I p. 10) ontkennend en stelde u dat uw vader nog een broer had die er ook van wist en u ook zou kunnen vinden en doden. Bij latere bevraging of er nog andere familieleden problemen hadden met uw zwangerschap vraagt u zich af wie dit zou kunnen zijn en stelt u toen werd gevraagd of bv. ooms of neven ook tegen uw zwangerschap waren dat zij hiervan geen weet hadden (CGVS II p. 13). Voorts verklaarde u aanvankelijk (CGVS I p. 7) dat u op 21/10 naar het hospitaal werd gebracht omdat u buikpijn had en "uw vader uw zwangerschap niet aanvaardde". Kort hierna wijzigt u deze verklaring en stelt u dat toen u op 21/10 naar het hospitaal werd gebracht uw vader nog niet wist van uw zwangerschap maar u hem enkel de dag voordien had verteld dat u een Yezidische vriend had waarna uw vader u met een mes had proberen te steken

maar uw moeder en zus dit konden verhinderen. Echter, bij de DVZ (Vragenlijst pt. 3.5) heeft u toen het verslag u werd voorgelezen het volgende toegevoegd: "Toen mijn vader hoorde van mijn zwangerschap dreigde hij het kind iets aan te doen met een mes. Mijn moeder en zus probeerden mij te redden en ik liep weg". Uit uw verklaringen afgelegd voor het CGVS (CGVS II p. 11) blijkt echter dat uw vader pas in het hospitaal te weten kwam dat u zwanger was en maakt u helemaal geen melding dat hij toen bedreigde met een mes. Redelijkerwijze kan verwacht worden dat u over dergelijke essentiële elementen van uw relaas; m.n. wie van uw familie op de hoogte was van uw zwangerschap en een potentieel gevaar voor u en uw kind vormde, en n.a.v. welk voorval uw vader u met een mes bedreigde; coherente en gelijklopende verklaringen zou afleggen, quod non. Deze vaststelling ondermijnt dan ook verder uw beweringen omtrent de vijandige houding van uw vader t.a.v. u en uw toen nog ongeborn kind.

U verklaarde verder dat uw vader, die u omschrijft als een gewelddadige en conservatieve man, u zou vinden. Deze beweringen kunnen echter omwille van de volgende redenen niet zo maar voor waar worden aangenomen. Voorts stelt u weliswaar dat uw vader er tegen was dat u ging studeren en werken maar blijkt uit uw verklaringen (CGVS I p. 3; CGVS II p. 4-6; Verklaring DVZ pt. 35) dat uw vader u uiteindelijk de toestemming gaf om Engelse en Duitse taal- en letterkunde te studeren aan de universiteit in Vanadzor, dat hij u eerst liet werken als verkoopster in een winkel en later in het paspoort en visa departement in Vanadzor, dat hij u de toestemming gaf om in 2014 alleen naar Rusland te reizen waar u gedurende 9 maanden als babysit bij uw oom werkte, dat hij u toeliet om voor uw werk opleidingen te volgen in Erevan en dan mocht blijven overnachten bij familie, dat uw vader akkoord was gegaan met het gegeven dat u bij vrienden in Erevan zou verblijven toen u in 2016 heimelijk met uw vriend voor 10 dagen naar Frankrijk op reis ging, dat u een eigen bankrekening had, en dat u per maand 200.000 dram verdiende waarvan u 5.000 à 10.000 dram aan uw vader diende af te geven. Ook wat betreft uw jongere zus blijkt dat zij van uw vader de toestemming had gekregen om management te studeren en hierna op een kantoor in een fabriek te werken. Zelfs uw moeder werkte als stikster in een fabriek. Dit alles valt bezwaarlijk te rijmen met uw bewering dat uw vader "een oude manier van denken heeft" en vormt eerder een tegenindicatie voor het beweerde conservatisme van uw vader.

De hierboven gemaakte vaststellingen omtrent de problemen die u zou gekend hebben met uw vader en uw vriend raken de kern van uw relaas en ondermijnen dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid ervan.

In zoverre u meent dat u niet naar uw ouderlijke huis in Vanadzor kan terugkeren omdat uw vader u er niet welkom zou heten, meent het CGVS dat dit geen gegronde asielmotieven zijn, daar u als meerderjarige, hoogopgeleide (u bent universitair opgeleid in de Engelse en Duitse taal- en letterkunde, u verkoos de Engelse taal om uw asielaanvraag in te behandelen) en zelfstandige vrouw met werkervaring (in een winkel, in het paspoort en visum departement, als privé lerares Engels/Duits) zich elders in Armenië, kunt vestigen om aan deze problemen te ontsnappen. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat u, die bovendien zelfredzaam genoeg was om, volgens uw verklaringen, zonder dat uw ouders hiervan wisten een vakantiereis te regelen naar Frankrijk en om een vertrek uit Armenië te organiseren om naar Europa te reizen, bijvoorbeeld in Erevan, de hoofdstad waar u enkele keren heeft verbleven en waar zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier mensen moderne opvattingen er op nahouden, in het levensonderhoud van u en uw zoon kan voorzien. Toen u werd gevraagd waarom u niet uit uw ouderlijke huis was vertrokken om de problematische thuissituatie te ontvluchten, verklaarde u (CGVS I p. 9-10) dat u problemen had met de politie en bang was dat ze u zouden vinden. Aangezien er zoals hierboven werd gemotiveerd geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met de politie kan deze motivatie niet worden weerhouden. T.a.v. de vader van uw kind haalt u bij bevraging geen bezwaren aan die u zouden verhinderen om in Erevan een nieuw leven op te bouwen.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

De geboorteakte van uw zoon bevat informatie die niet wordt betwist. De Belgische medische attesten dd. 27 en 28/08/2017 bevatten medische gegevens die niet worden betwist. Uit het medisch attest dd. 06/10/2017 blijkt dat u sinds 08/06/2017 ambulantly verzorgd wordt door de dienst CARDA van het Rode Kruis waarbij er wordt uitgelegd dat CARDA hulp biedt aan asielzoekers die mentaal lijden maar brengt verder geen gegevens aan welke problemen u zou ondervinden. Hieromtrent bevraged stelt u (CGVS I p. 3) dat u geen psychologische problemen heeft maar dat u wel soms last heeft van stress, dat u zich soms dingen herinnert en dan begint te wenen, en dat een verpleegster u aanraadde een psycholoog te zien. Uit dit document en uit uw verklaringen blijkt aldus niet dat u cognitieve of andere problemen zou kennen die u zouden verhinderen om volwaardige verklaringen af te leggen. In de brief dd. 17/10/2016 van advocaat T. (...) staat dat op uw werk een vals paspoort was aangemaakt, dat uw baas u verplichte

dit te doen, dat u hierna geviseerd werd door de politie, en dat hij u geen legaal advies kan geven. Er moet worden opgemerkt dat de inhoud van deze brief enkel kan gebaseerd zijn op uw verklaringen en aldus geen objectief bewijs vormt van uw asielaanspraak. Bovendien moet opgemerkt worden dat een dergelijke brief is opgesteld door een persoon die ervoor betaald wordt uw belangen te behartigen en bovendien een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont waardoor het bewijswaarde ontbeert. Deze brief werd ook in het Engels opgesteld, hetgeen bijzonder merkwaardig is aangezien u als Armeens burger de problemen die u kende in Vanadzor wou afdrukken bij een advocaat in Armenië, en er aldus maar moeilijk kan begrepen worden waarom deze brief in de Engelse taal werd opgesteld. De usb-stick bevat 4 video opnames met drie getuigenissen over huiselijk geweld (die echter op het CGVS niet konden geopend worden) en beelden van een oude man die door een politiemanshand wordt geslagen tijdens een demonstratie. U weet niet wie deze vrouwen zijn maar verklaart (CGVS II p. 2) met deze opnames voorbeelden te willen geven van huiselijk geweld en van het gewelddadig optreden van de politie. Deze video opnames bevatten aldus geen informatie over uw persoonlijke problemen en kunnen dan ook bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. In de schriftelijke opmerkingen van uw advocaat mr. Simone verwijst zij naar informatie die o.a. stelt dat slachtoffers van huiselijk geweld slechts zelden een beroep doen op de Armeense autoriteiten en dat deze slechts weinig aandacht hiervoor hebben of er helemaal geen willen voor hebben. Voorts is er in Armenië geen wet tegen huiselijk geweld noch een beleid of preventiecampagnes hetgeen uw advocaat doet besluiten dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst geen bescherming zal krijgen van de autoriteiten. Voorts verwijst uw advocaat naar de Conventie van Istanbul (sur la lutte contre la violence à l'égard des femmes et la violence domestique) die België heeft geratificeerd. Hierop concludeert uw advocaat dat u omwille van gender redenen werd geviseerd in Armenië en dat België u aldus bescherming moet verlenen. Verder legt uw advocaat nog het rapport "Armenia non Government Organisations Shadow Report to Cedaw" voor hetgeen informatie bevat over de algemene situatie voor vrouwen in Armenië wat betreft o.a. discriminatie en huiselijk geweld, en vermeldt een aantal concrete voorbeelden hiervan. Er moet worden opgemerkt dat het CGVS niet betwist dat vrouwen in Armenië discriminatie kunnen ondervinden en dat huiselijk geweld een ernstig probleem vormt in de Armeense samenleving. Omwille van de hierboven gemaakte vaststellingen maakt u echter niet aannemelijk dat toen u in Armenië verbleef u in de door u beweerde omstandigheden werd geviseerd door uw vader of dat u door uw vriend werd aangemaand om een abortus te laten uitvoeren. Ook maakt u omwille van de hierboven gemaakte vaststellingen niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Armenië als alleenstaande moeder en in de veronderstelling dat u thuis in Vanadzor niet welkom zou zijn, zich niet elders in Armenië, meer bepaald Erevan, zou kunnen vestigen en er een bestaan voor u en uw zoon uit te bouwen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, c), 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

2.2.1. Waar verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beroept op de schending van artikel 4, § 3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de Vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/002, p. 19-20). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.2. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier artikel 52 van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepaling. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de astaatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij de vastgestelde omissies in haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken tracht te verklaren door de uitleg dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort was en dat zij er niet alles kon toelichten, wijst de Raad er evenwel op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Ondanks het feit dat de bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst (administratief dossier, stuk 17) niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt, waaronder *in casu* het feit dat zij ook bij haar aanhouding door de politie op 13/10 in een isolatiecel werd geplaatst en het feit dat zij zich sinds 16/09 iedere dag bij de politie diende aan te bieden ofwel werd aangehouden door de politie waarbij zij telkens enkele uren ondervraagd werd en bovendien ook mishandeld werd. De vaststelling dat verzoekende partij over deze feiten met geen woord heeft gerept in de vragenlijst en dit pas voor het eerst ter sprake brengt op het Commissariaat-generaal, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.6. Wat betreft verder de bemerking van verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal niet geconfronteerd werd met de vastgestelde omissies in haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad verzoekende partij er evenwel op dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal verzoekende partij vooraf moet confronteren met

de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052). Bovendien maakt verzoekende partij, daar zij in het onderhavige verzoekschrift geen plausibele uitleg geeft voor de vastgestelde omissies in haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, niet aannemelijk dat of hoe het gegeven dat zij hiermee niet werd geconfronteerd op het Commissariaat-generaal van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden beslissing.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij vervolgens de tegenstrijdigheden en omissies in haar verklaringen tracht te vergoelijken door de uitleg dat zij gestrest was tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal en haar concentratie niet goed was doordat zij regelmatig werd afgeleid door haar baby, is de Raad evenwel van oordeel dat deze uitleg geenszins volstaat om de flagrante tegenstrijdigheden en omissies aangaande essentiële elementen van haar asielrelaas te verklaren. Hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, wijst de Raad erop dat dit verzoekende partij niet ontslaat van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven, inclusief de gevolgde vluchtroute en de gebruikte reisdocumenten geen details betreffen. Haar argumentatie veel stress te hebben gehad tijdens de gehoren doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Voorts blijkt uit de gehoorverslagen dat de *protection officer* tijdens de gehoren verzoekende partij de tijd gaf om haar baby eten te geven, te verzorgen en te troosten wanneer dit nodig was (administratief dossier, stukken 5 en 9). De aanwezigheid van haar baby tijdens haar gehoor kan derhalve evenmin de vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht stellen. De Raad benadrukt nog dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en omissies betrekking hebben op belangrijke gebeurtenissen in haar asielrelaas. Meer bepaald werden tegenstrijdigheden en omissies vastgesteld in haar verklaringen over haar problemen met de politie, over de laatste keer dat zij haar toenmalige partner G. zag, die haar toen verweten zou hebben dat zij nog steeds zwanger was en de baby nog niet had gedood en dat hij en zijn familie dit nooit gingen aanvaarden, en over de vraag naar aanleiding van welk voorval haar vader haar met een mes bedreigde. Er kan redelijkerwijs verwacht worden dat dergelijke bepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor de verzoekende partij daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven, *quod non*.

2.2.8.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat zij onaannemelijk weinig blijkt te weten en onaannemelijk weinig interesse blijkt te vertonen in de verder afwikkeling van haar problemen met de politie na haar vertrek uit Armenië, stelt verzoekende partij "*dat niet iedereen hetzelfde is en dat niet iedereen dezelfde mogelijkheden heeft, noch dezelfde interesses*". Bovendien was ze "*bezorgd dat als ze belde ze haar zouden vinden en had (zij) tegelijkertijd bang dat ze haar niet zouden kunnen helpen*". Ook kon zij het risico niet nemen dat haar vader hierachter zou komen. Verzoekende partij wijst er ten slotte nog op dat rekening gehouden moet worden met het feit dat "*(d)e persoonlijke situatie, de tradities, de gewoontes, de menselijke relaties... (...) in elke gemeenschap anders (zijn)*".

2.2.8.2. De Raad onderstreept evenwel dat van een asielzoeker redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van zijn actuele vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Het nalaten zich op een gedegen wijze te informeren over het verder verloop van de situatie wijst op een grove desinteresse en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Verzoekende partij tracht in haar verzoekschrift het feit dat zij zich dienaangaande niet heeft geïnformeerd te vergoelijken, doch is de Raad van oordeel dat zij niet kan overtuigen.

Waar verzoekende partij stelt dat zij vreesde dat ze haar zouden kunnen vinden indien zij contact zou opnemen met Ta., wijst de Raad erop dat dienaangaande in de bestreden beslissing reeds terecht gemotiveerd wordt dat bezwaarlijk kan worden ingezien dat indien zij bijvoorbeeld wederom haar vriendin Ta. zou contacteren, men zou kunnen achterhalen waar zij verblijft, temeer nu zij tijdens haar eerste gehoor vermeldde dat zij Ta. had getelefoneerd en geen melding maakte dat dit een aanleiding vormde voor bijkomende problemen. Daarenboven wijst verwerende partij er tevens op dat er nog voldoende andere communicatiemiddelen voorhanden zijn om contact op te nemen met het thuisfront, zoals onder meer het internet of een eenvoudige briefwisseling, hetzij rechtstreeks, hetzij via derden.

Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat zij bang was dat ze haar niet zouden kunnen helpen, meent de Raad dat dit verzoekende partij niet kan verhinderen om minstens een ernstige poging te ondernemen om zich te informeren over de evolutie van haar eigen problemen.

Voor zover verzoekende partij in haar verzoekschrift nog tracht te betogen dat men gezien haar culturele achtergrond niet van haar kan verwachten dat zij zich hierover zou informeren, stelt de Raad

vast dat verzoekende partij op geen enkele manier concretiseert hoe haar culturele achtergrond hierop enige invloed zou hebben. De Raad wijst er in dit verband nog op dat verzoekende partij een hoogopgeleide en zelfstandige vrouw is, waarvan des te meer mag worden verwacht dat zij zou trachten te achterhalen hoe haar problemen in haar land van herkomst ondertussen zijn geëvolueerd.

2.2.9.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing omtrent haar reisweg, benadrukt verzoekende partij dat zij niet op de hoogte was van de inhoud van het paspoort en dat de smokkelaar haar hiervan niet op de hoogte heeft gebracht. Dat de smokkelaar dit heeft nagelaten, kan haar niet worden verweten.

2.2.9.2. De Raad treedt evenwel verwerende partij bij in de motivering dat de verklaring van verzoekende partij volgens dewelke zij niet op de hoogte is van de inhoud van het paspoort dat werd gebruikt/dat voor haar was aangemaakt niet geloofwaardig is, gelet op de strenge identiteitscontroles die plaatsvinden bij binnenkomst van Europa, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze, en gelet op het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, waardoor het ongeloofwaardig is dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte zou hebben gebracht van het soort paspoort dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Deze ongeloofwaardige verklaringen over de door haar gebruikte reisdocumenten doen het vermoeden ontstaan dat verzoekende partij haar Armeens paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door haar verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop zij uit het land vertrokken is, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van haar asielrelaas alsook haar algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

2.2.10. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat zij zich niet zomaar elders in Armenië kan vestigen, aangezien een zwangere of alleenstaande vrouw niet aanvaard wordt in Armenië, waarbij zij tevens verwijst naar de eerder bijgebrachte brief van haar raadvrouw met informatie over huiselijk geweld en discriminatie van vrouwen in Armenië, benadrukt de Raad vooreerst dat uit het voorgaande blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen met haar familie, en in het bijzonder met haar vader, omwille van haar zwangerschap, gelet op haar tegenstrijdige verklaringen in dit verband. Zij het tevens benadrukt dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verschillende vaststellingen het door verzoekende partij voorgehouden conservatieve profiel van haar vader ondergraven. Deze laatste vaststelling wordt door verzoekende partij nergens in haar verzoekschrift met concrete argumenten in een ander daglicht gesteld. Haar bewering dat zij niet naar haar ouderlijke huis in Vanadzor zou kunnen terugkeren omdat haar vader haar er niet welkom zou heten, toont zij dan ook geenszins *in concreto* aan. Daarenboven, zelfs indien nog enig geloof kan worden gehecht aan de problematische relatie met haar familie, en in het bijzonder met haar vader, *quod non*, is de Raad van oordeel dat verwerende partij hoe dan ook in de bestreden beslissing terecht vaststelt dat verzoekende partij als meerderjarige, hoogopgeleide en zelfstandige vrouw met werkervaring zich elders in Armenië kan vestigen om aan deze problemen te ontsnappen. Dat een zwangere of alleenstaande vrouw niet aanvaard wordt in Armenië, betreft verder een blote bewering. Met de loutere verwijzing naar algemene informatie over huiselijk geweld en discriminatie van vrouwen in Armenië toont zij geenszins aan dat zij zich niet elders in Armenië kan vestigen, zoals bijvoorbeeld in Erevan, waar, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 15, landeninformatie, deel 2), mensen moderne opvattingen er op nahouden, en er een bestaan voor zichzelf en haar zoon uitbouwen.

2.2.11. Waar verzoekende partij bij aangetekend schrijven van 23 maart 2018 een attest overmaakt van het Rode Kruis – CARDA van 12 maart 2018 waarin wordt geattesteerd dat zij door deze organisatie wordt gevolgd, stelt de Raad evenwel vast dat uit dit attest niet blijkt dat het cognitieve geheugen van verzoekende partij dermate is aangetast dat zij in de onmogelijkheid verkeert coherente en consistente verklaringen af te leggen in het kader van het door haar voorgehouden asielrelaas. Bij aangetekend schrijven van 29 juni 2018 maakt verzoekende partij, althans volgens de inhoud van de aanvullende nota, dit attest nogmaals over aan de Raad, doch zonder het als bijlage ook effectief te voegen.

Bij aanvullende nota van 19 juni 2018 brengt verzoekende partij een brief van advocaat Tumanyan van 5 maart 2018, een verklaring van "Round Seal" van 2 maart 2018 met vertaling en een attest van haar leerkracht Frans in het Rode Kruis Centrum te Bierset van 30 mei 2018 bij. De Raad wijst er vooreerst op dat de eerste twee documenten, zijnde de brief van de advocaat en de verklaring van "Round Seal" kopieën betreffen en dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart

2005, nr. 142.624). Verder stelt de Raad vast dat de lerares enkel attesteert dat verzoekende partij een breekbare vrouw is met persoonlijke moeilijkheden die zwaar geëmotioneerd reageerde op haar negatieve beslissing in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Uit deze brief blijkt niet dat verzoekende partij geestelijk niet in staat zou zijn haar asielrelaas coherent en consistent naar voor te brengen. Bovendien is een leerkracht Frans professioneel niet beslagen om desbetreffend een medisch/psychologisch onderbouwde attestering te doen.

Ook voor wat betreft de brief van de sociale assistente van 31 juli 2018 die verzoekende partij ter terechtzitting neerlegt waarin wordt gewezen op het gestrest en neerslachtig zijn van verzoekende partij als gevolg van de onzekerheid van haar situatie stelt de Raad vast uit deze brief niet blijkt dat haar cognitieve geheugen dermate zou zijn aangetast dat zij niet in staat zou zijn een volledig, samenhangend en eenduidig relaas naar voor te brengen. Ook voor de sociale assistent geldt dat zij niet de professionele beslagenheid heeft om dienaangaande een medisch/psychologisch onderbouwde attestering te doen.

2.2.12. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch op de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet, aangezien aan de door haar voorgehouden problemen met de politie en de beweerdde problemen met haar toenmalige vriend G. en haar vader omwille van haar zwangerschap geen geloof kan worden gehecht en, indien al geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden problematische relatie met haar vader, *quod non*, verzoekende partij, als meerderjarige, hoogopgeleide en zelfstandige vrouw met werkervaring, zich elders in Armenië kan vestigen om aan deze problemen met haar vader te ontsnappen.

Verder wijst de Raad erop dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

2.2.13. De Raad wijst er verder op dat het proportionaliteitsbeginsel, in de mate dat verzoekende partij een afweging wenst tussen de negatieve beslissing en de gevolgen van de verwijdering en het hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap, onder deze vorm in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.14. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 19 oktober 2017 en 6 december 2017 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT